

Pace prin sângele Lui

Era în toamna lui 1919. Eu zăceam ca bolnav de dizenterie în lazaretul din Lille. Ni se rânduise al treilea etaj al mării clădiri, unde, în rest, se obișnuia să se adăpostească deținuții bolnavi. La patru medici germani, care avuseseră neșansa să ajungă în prizonierat, le-a permis medicul șef francez, care ne era binevoitor, să ne trateze pe noi, prizonierii germani de război. Să nu se uite niciodată că acești bărbați curajoși i-au servit pe camarazii lor bolnavi cu asemenea loialitate și devotament! Mulți camarazi își datorează restabilirea, pe lângă Dumnezeu, eforturilor neobosite ale acestor medici. Rar se lăsa văzut vreun francez acolo sus, la noi, în sălile mari, cu ferestre mici prevăzute cu gratii puternice de fier. Ei numeau aceste săli „halele mortuare”, și aceasta pe drept, pentru că mulți camarazi și-au încheiat acolo cărarea vieții.

Am stat mai multe săptămâni în lazaret și fusesem martor deja la multe agonii serioase. Apoi a fost internat într-o zi un camarad grav bolnav, din Geldern, și așezat în patul de lângă mine, devenit liber. Nu trebuia să fii doctor ca să vezi că zilele omului erau numărate. Ce-i drept, medicii noștri au încercat să-i insuflă curaj bolnavului, cu toate că aici orice ajutor omenesc era zadarnic. Ei vorbeau despre însănătoșire și despre o întoarcere grabnică, fericită, în patrie. Dar în patria pământescă, la bătrâna mamă iubită, camaradul L. n-avea să se mai întoarcă. Știa și el aceasta, probabil cel mai bine, pentru că la încercările de liniștire ale medicului, bine intenționate, chiar dacă nu cu putere de convingere, el nu avea decât o clătinare tristă din cap și răspunsul serios, hotărât: „Nu, nu, trebuie să mor”. El simțea mâna rece a morții. Și cu toate că era un fiu sincer, ascultător, al unei mame bătrâne, și un om serios, religios, în fața morții simțea totuși teamă și spaimă. El nu avea nicio tărie interioară, nicio siguranță a iertării păcatelor sale, nicio nădejde vie. Iar această neliniște a devenit și mai mare, când într-o zi a venit un preot catolic, ca să-l facă atent la starea lui serioasă și să-l pregătească pentru ultimul drum, greu, drumul în veșnicie. Încă îl mai văd pe omul amabil, prietenos, cum se străduia cu inima sinceră pentru camaradul meu, care se lupta în mare suferință din cauza păcatelor și în chin sufletesc. Incapabil să se înțeleagă cu el în limba germană și simțind dificultatea sarcinii sale, el privea încurcat în toate părțile. După aceea a scos o casetă delicată din buzunarul hainei, a scos din ea un crucifix de argint și i-l ținea muribundului în fața ochilor, însemnând ca el să se adreseze, rugându-se, Mântuitorului care a murit pentru el pe cruce. Dar nefericitul bolnav părea că nu vede nimic, decât marea sa vină a păcatului, care stătea între el și Dumnezeu. O, ce înseamnă pentru o conștiință trezită, care se știe în prezența lui Dumnezeu, în fața morții! În sentimentul adânc al stării sale pierdute și a imposibilității de a putea să facă măcar ceva pentru mântuirea sa, sârmanul meu camarad avea la toate eforturile preotului numai un răspuns: „Nu pot! Nu pot!” L-am rugat pe preot, pe când îi arătam Noul Testament al meu, să-mi dea voie să-i spun câte ceva din El camaradului meu. Vizibil bucuros, el mi-a dat acordul său. Slab, cum eram eu însumi, mi-am petrecut brațul pe după muribund și începând de la Ioan 3.16, acel cuvânt minunat din convorbirea dintre *Fiul lui Dumnezeu* și religiosul, dar nemântuitul Nicodim, am vestit încet și limpede *dragostea mare a lui Dumnezeu* pentru noi, oamenii, cum *Fiul lui Dumnezeu* S-a jertfit *El Însuși* pentru noi. I-am amintit cuvântul personal al Domnului, că oricine aude *cuvântul Său și crede în Cel care L-a trimis, are viața veșnică și nu vine la judecată* (Ioan 5.24). Deoarece știam că el fusese un om serios și un fiu bun, am considerat necesar să-l fac atent și asupra textului din Romani 3. Cum, de fapt, nu mă așteptasem la altceva, l-am găsit profund convins că și lucrul cel mai bun pe care l-a făcut, nu este bun. El a acceptat supus sentința lui Dumnezeu asupra sa: „*toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu*” (Romani 3.23). Dar apoi, pe când citeam cu glas tare versetul următor: „*fiind îndreptățiți, fără plată (adică fără nicio contribuție personală), prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus*”, ochii săi priveau fix mereu numai la aceste două versete pe care se

odihnea degetul meu. Părea că ele spun tot ce *simțea conștiința sa*: vinovat și pierdut și că îi mărturiseau tot ce *avea nevoie inima sa*: iertare, răscumpărare, pace cu Dumnezeu.

„*Fără plată?*” a șoptit el temător și șovăitor, „*fără plată – prin sângele Său?*”

„Da, îndreptățiți fără plată, adică achitat de orice vină și pedeapsă”, am răspuns eu.

„Iertați, pentru că El a purtat pe cruce în locul nostru judecata Dumnezeului sfânt. Deja prorocul Isaia spune în capitolul 53 al cărții sale: «Pedeapsa care ne dă pacea era asupra Lui și prin rănila Lui suntem vindecați», iar marele apostol Pavel spune în epistola sa către Coloseni: că a făcut «pace prin sângele crucii Lui».”

Aceste puține cuvinte au fost cele pe care le-a folosit Duhul Sfânt ca să dea liniște și pace, pace profundă, de nezdruccinat, sufletului adânc zguduit, dorind cu seriozitate sfântă vindecare și mântuire. Scumpul meu camarad și-a încolăcit strâns brațele slabe în jurul gâtului meu și din adâncul inimii sale s-a ivit expresia de pace adâncă:

„O, Mântuitorule, Mântuitorule, Îți mulțumesc! Pace, pace! Pace – prin sângele Lui! *Fără plată!* ... Sângele Lui!”

A mai trecut cam jumătate de oră. Apoi a venit sfârșitul, care a fost liniștit și blând. Cu ultima putere mi-a suflat la ureche: „... Prin – *sângele Lui*”. Și sufletul său mântuit era acasă, acasă, pentru totdeauna la Domnul!

O tăcere solemnă stăpânea în ceasul acesta în acea sală mare. Niciun zgomot nu se auzea. Batjocoritorii cei mai obraznici au amuțit. Lângă mine, pe marginea patului, ședea camaradul care era de veghe noaptea. Ascunzându-și capul în mâini, plângea amarnic. „O”, spunea el, în timp ce eu îl prindeam de umeri și îi aminteam de datoria sa, „o, cine poate muri așa!”

Dragă cititorule, tu ai putea să mori așa? Vei putea, dacă, așa precum camaradul meu din Geldern, te întorci la Dumnezeu cu pocăință și Îl primești în credință pe Fiul Său, Isus Hristos, Mântuitorul păcătoșilor.

Titlul original: „Friede durch Sein Blut”
din *Samenkörner (Neue Folge 20) 1926*